

Xe đạp ơi

Tôi có trọn 3 năm học phổ thông trung học bên cạnh em. Nhà chúng tôi gần nhau nên hàng ngày tôi chở em đi học trên chiếc xe đạp của mình. Tôi có thể chở em đi khắp mọi nơi bằng xe đạp. Ngoài đi học, tôi chở em đi đến hiệu sách, đi ăn chè, thậm chí đạp xe ra đến ngoại ô để hóng gió hoặc ra đường phượng bay ngắm hoa phượng rơi. Chở em bằng xe đạp nhưng tôi chưa bao giờ thấy mệt, em ngồi sau lưng tôi kể biết bao nhiêu câu chuyện cười. Rồi chúng tôi yêu nhau từ khi nào mà cả hai cũng không hề hay biết.

Mùa hè, được báo trước bằng những ngày học thi bù đầu. Ở những con đường đã thấy lác đác bông phượng nở. Mùa hè làm xao xuyến những người học trò ở vào tuổi mới lớn, một tuổi đời mơ hồ sương khói nhất. Nỗi xao xuyến cũng thả dài theo đường phượng bay trước lớp, trên sân trường, trên đường phố mà tôi nghe được tiếng reo của nó trong gió vào những buổi chiều tan trường. Chúng tôi cùng tốt nghiệp trung học và cùng thi đậu vào đại học. Nhưng chỉ có một mình tôi được lên giảng đường đại học, còn em phải bỏ học giữa chừng vì bị một căn bệnh hiểm nghèo: ung thư máu. Mái tóc óng ả của em ngày nào bây giờ bắt đầu rụng từng mảng, tôi nhìn mà xót xa vô cùng. Tôi thường trực bên giường bệnh mỗi đợt em lên cơn đau. Em nắm lấy tay tôi rồi nói: ” Anh phải học luôn cả phần em nữa nhé, em rất mong mình khỏe lại để còn được ngồi sau xe đạp của anh”. Tôi nghe mà thấy sóng mũi của mình cay xè.

Mùa hè năm đó, hoa đỏ ối trên những hàng phượng chưa già. Màu đỏ của phượng còn tươi thắm, nghe ve kêu ròn rã trong cây lá, trong trời cao nhẹ mây, tự nhiên em bảo nhớ lớp, nhớ bạn bè đến lạ bèn nhờ tôi chở đến thăm trường cũ một xíu. Mùa hè nên sân trường vắng lặng, đầy hoa phượng nở và tiếng ve kêu râm ran. Chúng tôi đứng giữa sân trường dưới cây phượng già với những bông phượng rụng đỏ sân trường với bao nhiêu kỷ niệm ủa về và em đã ra đi vào mùa phượng nở năm đó. Tôi đã khóc sưng cả mắt trong cuộc chia lìa này. Hàng ngày tôi đạp xe một mình đến trường đại học nhưng bao giờ tôi cũng luôn có cảm giác là em đang ngồi sau lưng tôi. Chúng tôi vẫn cùng nhau đi học bằng xe đạp và cùng nhau lên giảng đường. Cứ như thế cho đến khi tôi tốt nghiệp đại học. Hình như nhờ em phù hộ mà tôi may mắn được vào làm việc tại một công ty lớn. Vì tính chất công việc nên tôi phải đi làm bằng xe máy. Chiếc xe đạp ngày xưa tôi vẫn luôn giữ gìn cẩn thận. Mỗi

khi có chuyện buồn trong công việc hay cuộc sống. Tôi thường dắt xe đạp ra và một mình đạp xe đến đường phượng bay, mỗi lần như thế tôi đều luôn có cảm giác là em đang ngồi sau lưng tôi và cứ thế tôi tâm sự cho em nghe tất cả mọi vui buồn trong cuộc sống.

Rồi tôi đến tuổi phải lấy vợ. Tôi luôn cố gắng để trở thành một người chồng, một người cha tốt. Nhưng hình ảnh về em vẫn luôn ngự trị trong trái tim tôi và tôi chưa từng chia sẻ với vợ mình về em. Vợ tôi luôn thắc mắc tại sao tôi cứ giữ khư khư mãi chiếc xe đạp cũ rích trong nhà để làm gì. Vợ khó chịu mỗi khi tôi dắt xe đạp ra khỏi nhà. Vợ bảo nếu anh thích tập thể dục bằng xe đạp thì tại sao anh không mua một chiếc xe đạp thể thao mà cứ đi chiếc xe đạp cà tàng, người ta cười cho.

Hình như nhờ em phù hộ mà tôi ngày càng kiếm được nhiều tiền hơn. Tôi đã sắm được cả xe ô tô để đi nhưng chiếc xe đạp ngày xưa tôi vẫn giữ gìn cẩn thận. Vậy mà một hôm đi làm về, tôi không còn nhìn thấy chiếc xe đạp đâu nữa. Tôi đã ngã quy xuống khi nghe vợ trả lời tỉnh queo rằng: em đã bán cho đồng nát rồi. Trong cơn mơ màng tôi thấy em hiện về bảo với tôi rằng: “Anh đừng trách chị ấy làm gì, chính em muốn đem chiếc xe đạp đi theo em đây. Anh hãy quên em cùng chiếc xe đạp đi nhé. Anh phải toàn tâm lo cho gia đình mình...vĩnh biệt anh”.

Nguyễn Hiền